

τα υψώματα των Καρυών βλέπομε την κορυφή του Άθω να πετιέται προς τον ουρανό και να τρυπά τα σύννεφα, πέτρινη λόγχη που φρουρεί το μυστικισμό, ενώ ξεκινά από τα πόδια του και απλώνεται γύρω με βελουδένια μαλακότητα όλος ο σμαραγδένιος Άθως των μοναστηριών. Τα μαλακά εκείνα κύματα γης, που δεν έχουν τίποτε ανώμαλο, τίποτε πέτρινο και τίποτε γυμνό, κατεβάζουν ως το ακρογιάλι τις δασωμένες βαθύτατες χαράδρες τους. Ακηλίδωτη γαλάζια θάλασσα λούζει τον πελώριον αυτό σμάραγδο. Μακρυά, ίσκιои γαλανοί, -η Θάσος, η Ίμβρος, η Λήμνος.

Ταξειδεύουμε για το Βατοπέδι. Η ίδια παντού αποπνικτική φυτεία. Όλα σκεπασμένα. Κανένα ξέφωτο. Κανένα χωράφι. Πουθενά πεδιάδα. Δέντρα και θάμνοι πλεγμένοι, στενοχωρημένοι, πνιγμένοι, ζητούν διάστημα για να σαλέψουν. Μόνο οι καστανιές, λεπτές κολώνες, ξεφεύγουν και παίζουν ελεύθερα τα πλατειά φύλλα τους στον αέρα και στον ήλιο, πλέκοντας τα τόξα κάτω από τα οποία περνούμε. Κάθε τόσο χάσκει μπροστά μας και μια από τις αμέτρητες δασολαγκάδες του Άθω. Ορμητικές και βαθύτατες, κατεβαίνουν γκρεμίζοντας την καστανιά, το ρείκι, τη βελανιδιά, την οξειά, την κουμαριά, τον πλάτανο.

Εδώ κι εκεί, στο δρόμο, μια βρυσούλα σταλάζει για τον οδοιπόρο. Το κτίριό της πάντοτε μεγάλο, με σταυρούς, χρονολογίες και τάσι. Το νερό, δάκρυ. Ο ερημίτης μολαταύτα που πέρασεν από κει έβρεξε τη γλώσσα του. Μέτρησε καλά τις λίγες στιγμές που του επιτρέπεται να ξεκουραστή μέσα στην πελώριαν αυτή και σκοτεινή στοά των φύλλων. Έπειτα, όταν είδε πως οι καλές στιγμές γίνονται πολλές - πολυτέλεια - φορτώνει πάλι τις σαράντα οκάδες του σάκκου του με τα ψώνια, και με τα πατημένα του παπούτσια ξεκινά. Κάθε βρύση θα ξεκουράζη και μιαν από τις μαύρες αυτές σκιές. Δεν αποκοιμιούνται ποτέ. Που καιρός για το σώμα. Η ώρα κυλά, ο δρόμος είναι μακρύς, και πρέπει να φύγουν αμέσως. Ξαναμαζεύουν τα κόκκαλά τους και χαιρετώντας το διαβάτη μ' ένα σβυσμένο κίνημα της κεφαλής, χάνονται.

Όσο πηγαίνομε, ο Άθως ξεδιπλώνεται. Κόκκινα στίγματα ευφραίνουν τους σμαραγδένιους του κυματισμούς - τα κελλιά. Είναι αμέτρητα. Βυθίζονται στο πράσινο, σκαρφαλώνουν στις ανηφοριές, φωλιάζουν στις λαγκαδιές, κατεβαίνουν στη θάλασσα. Είναι μοναστηράκια με μορφή αγροτικών σπιτιών. Μέσα κατοικούν δυό καλόγεροι με το γέροντά τους, νοικοκύρη του σπιτιού και αρχηγό της πένθιμης αυτής οικογένειας. Την ημέρα δουλεύουν. Περιποιούνται τις φουντουκιές τους, τα' αμπέλια τους, κόβουν τα ξύλα τους, βγάζουν το κρασί τους. Κατά τα μεσάνυχτα, χώνονται μέσα στη μικρήν εκκλησία του κελλιού, που υψώνει το ελαφρό τύμπανό της με τον τρούλλο επάνω από τα σπίτια, και ψάλλουν ατελεύτητα κείμενα ως το πρωί. Αυτή είναι η δουλειά τους.

Τα κελλιά δεν είναι ποτέ κοντά στο δρόμο. Ο διαβάτης τα βλέπει από μακριά. Τίποτε από τη χαρά ή την ανία τους δεν εννοεί. Όπως συνήθως, ο διαβάτης σκέπτεται με τα μάτια του. Βλέπει στα κελλιά χαρωπά χρώματα, το κόκκινο της στέγης, το γαλάζιο ή το άσπρο του θόλου, λαμπρές κηλίδες που ξεκουράζουν απ' την ομοιομορφία της ατέλειωτης πρασινάδας. Τα δάση του Όρους είναι κατάσπαρτα από τέτοια μοναστηράκια και οι «κελλιώτες» ξεχωρίζουν από τους μοναστηριώτες με την άγρια γενειάδα τους, το χοντρό τους ράσο και το τραχύ αγροτικό τους ύφος. Σε όλο μας το δρόμο τα κελλιά που ασπρίζουν και κοκκινίζουν είναι τα μόνα ξαφνιάσματα των ματιών μας. Άλλο επεισόδιο δεν πρέπει να περιμένει ο ταξιδιώτης. Κάπου - κάπου καταδέχεται να εμφανίσει μπροστά μας το κεχριμπάρι του κανέναν κότσουφας που χάνεται στη ρεματιά, και συχνά σαλεύουν στον αέρα με τα γοργά φτερά τους άσπρες, κίτρινες και μαύρες πεταλούδες.

Σε μια καμπή του δρόμου είδαμε έξαφνα την τραγική τύχη της αυτοκρατορικής Ρωσσίας. Ένας Ρώσος ασκητής με τις παντούφλες του, το μεγάλο του ραβδί, το σκοινί του για ζώνη στο σταχτί τριμμένο ράσο του, στάθηκε και μας χαιρέτησε ψελλίζοντας κάτι ρωσικά. Ήταν μεγαλοπρεπής σαν πατριάρχης. Η Ρωσσία του Τσάρου έπεσε, τα πλούσια μοναστήρια της επείνασαν, κι αυτός πήγαινε σε μακρυνή σκήτη να δουλέψει για να φάγη. Όταν ο σύντροφός μου του έδωσε ένα δίδραχμο, εκείνος, μ' όλη του την πατριαρχική μεγαλοπρέπεια, χύμηξε να του φιλήσει το χέρι. Ο σύντροφός μου τον κράτησε. Μόλις προφτάσαμε να μην ιδούμε τόσο ξεπεσμένη τη Ρωσσία των μεγάλων μοναστηριών!

Η πορεία είναι στο τέλος της. Μεσ' από τις καστανιές λάμπει το δυνατό κομπάλτο της θάλασσας. Ακούμε το ήρεμο φύσημά της. Στην αμμουδιά ενός μακάριου μυχού ζωγραφίζεται το τεράστιο πέταλο των αφρών της και στην άκρη της θάλασσας μεγάλο πυκνό δάσος από θόλους, πύργους, τζάκια, καμπαναριά - το μοναστήρι του Βατοπεδίου.

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr